

คุยกับ อเล็ก เฟส ศิลปินผู้หลอมรวมโลกของสตรีทอาร์ต กับงานจิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์

DATE PUBLISHED: 16.03.2019

AUTHOR: WURKON
PHOTOGRAPHER: BANGKOK CITYCITY
GALLERY

RETRIEVED FROM:

<https://www.wurkon.com/blog/130-alex-facedooddot-visit/>

เมื่อปลายปีที่ผ่านมา มีงานนิทรรศการศิลปะที่น่าสนใจงานหนึ่งจัดแสดงในบ้านเรา นิทรรศการครั้งนี้เป็นนิทรรศการเดี่ยวครั้งสำคัญของศิลปินสตรีทอาร์ตระดับแนวหน้าของเมืองไทยและสากลอย่าง อเล็ก เฟส (Alex Face)

ถ้าพูดถึงชื่อนี้ คนทั่วไปที่ไม่ได้อยู่ในวงการสตรีทอาร์ตอาจไม่ค่อยคุ้นเคยเท่าไร แต่หลายคนอาจร้องอ้อ ถ้าเราบอกว่าเขาเป็นเจ้าของผลงานศิลปะพื้นสีสเปรย์ตามท้องถนนในคาแรคเตอร์ของเด็กน้อยสามตา หน้าบึ้ง สวมชุดมาสคอตกระต่าย หรือ มาร์ดี (Mardi) ที่ปรากฏให้เห็นบนกำแพงหรือพื้นที่สาธารณะต่างๆ ทั่วกรุงเทพฯ รวมถึงเมืองนอกเมืองนา ล่าสุด ปีที่ผ่านมาเขาได้ไปพ่นกราฟฟิตี้บนกำแพงอาคารพิพิธภัณฑ์เพอรานากันนิทัศน์ ที่ภูเก็ตจนเกิดเป็นดราม่าใหญ่โตในโซเชียลมีเดียและต้องลบทิ้งไปในที่สุด

อเล็ก เฟส หรือ พัชรพล แดงชื่น ศิลปินหนุ่มผู้ถือกำเนิดจากจังหวัดระยอง เขาเข้าศึกษาในภาควิชาวิจิตรศิลป์ คณะสถาปัตยกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แต่แบ่งความสนใจและความหลงใหลให้กับศิลปะบนท้องถนนอย่างสตรีทอาร์ต (Street Art) และ กราฟฟิตี้ (Graffiti) ไปพร้อมๆ กัน เขาได้รับเชิญไปร่วมสร้างผลงานในงานเทศกาลศิลปะและนิทรรศการสตรีทอาร์ตในหลายประเทศทั่วโลก และมีผลงานแสดงเดี่ยวทั้งในไทยและต่างประเทศอย่างต่อเนื่องมาจวบจนถึงปัจจุบัน

นิทรรศการครั้งล่าสุดของเขามีชื่อว่า ALIVE ซึ่งจัดแสดงที่หอศิลป์ บางกอก ซิตี้ ซิตี้ แกลเลอรี (BANGKOK CITYCITY GALLERY) ไปตั้งแต่วันที่ 21 ธันวาคม 2016 - 19 กุมภาพันธ์ 2017 ที่ผ่านมา โดยในนิทรรศการนำเสนอผลงานศิลปะชุดใหม่กว่า 30 ชิ้นของเขา ที่ถูกถ่ายทอดในหลากหลายเทคนิคและการนำเสนอ ตั้งแต่งานจิตรกรรม ภาพลายเส้น งานประติมากรรมขนาดใหญ่ ไปจนถึงงานกราฟฟิตี้บนผนังด้านนอกของหอศิลป์ ผลงานศิลปะในนิทรรศการนี้เป็นการหลอมรวมกันระหว่างผลงานสตรีทอาร์ตเข้ากับผลงานจิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์ระดับมาสเตอร์พีซที่เขาหลงใหลได้อย่างกลมกล่อมและลงตัวเป็นอย่างยิ่ง

ถึงตอนนี้จะเป็นที่น่าเสียดายว่านิทรรศการของเขาจบไปแล้ว แต่ด้วยความที่เราบังเอิญได้พูดคุยสนทนากับศิลปินเจ้าของงานมาแบบเข้มข้นลงลึก (และยาวเหยียดตามฟอร์ม) เลยถือโอกาสเอาบทสนทนาและภาพจากผลงานในนิทรรศการของเขามาลงให้ดูชมและอ่านกันแบบเต็มอิมมูจิวกันเลยก็แล้วกัน ขอเชิญติดตามกันได้ ณ บัดนาว

WURKON: รู้มาว่าอเล็กเรียนศิลปะมาทางด้านจิตรกรรม ทำไมถึงหันมาสนใจสตรีทอาร์ตได้ล่ะ

อเล็ก เฟส: พื้นเพผมก็เป็นเด็กชอบวาดรูปนะ ชอบขีดชอบเขียนตั้งแต่เด็ก ผมจำไม่ได้นะ แต่พอผมมาเล่าให้เพื่อนผมฟังว่าเด็กๆ ผมชอบเอาไม้มาลากวาดรูปบนพื้นดินนะ แต่ก่อนบ้านผมเป็นทุ่งนาไง ผมชอบไปขุดดินเหนียวในบ่อมาปั้นเล่นกับน้อง ชอบรูปร่างสายสิ แล้วก็วาดรูปมาตลอดนะ ช่วงประถมก็จะเป็นที่รู้จักในเรื่องของการวาดรูป ตอนอยู่โรงเรียนวัดแถวบ้าน เขาก็จะเรียนผมไปวาดรูปโชว์ เอ้า พัชรพลมาวาดรูปควางให้เพื่อนดูหน่อย ผมก็เดินไปวาดให้ เสร็จแล้วก็เดินกลับ เขาคงเห็นว่าเราชอบวาดรูป โรงเรียนก็มีสอนศิลปะนะ ในวิชา สปช. แต่ไม่มีครูที่สอนศิลปะโดยตรง เด็กโรงเรียนวัดนะ ตอนประถมผมก็ไม่มีใครชี้ทาง ผมก็ไปของของผมเองเลย เห็นเขาประกวดวาดรูป ผมก็อยากประกวดบ้าง แต่ไม่เคยส่งไปจริงๆ นะ ผมส่งไปรษณีย์ไม่เป็น แต่เห็นเขามีไปสเตอร์แปะ ผมก็วาดๆ บ้านของฉัน วาดในหลวง พระราชินี วาดตามปฏิทิน วาดหมดแหละ คิดว่าเหมือนมาก ตอนนั้นนะ (ยิ้ม) แล้วก็วาดดารา วาด

การ์ตูน วาดสมุดเพื่อน วาดสมุดตัวเอง จนเข้ามัธยม ละมั้ง ถึงได้มีครูศิลปะเข้ามาสอน ผมจำได้ว่ามันมีห้องศิลปะ แล้วมีรูปอยู่เต็มไปหมด โอโฮ่ สุดยอดเลยว่ะ! ผมเดินผ่านนี่เล็งตลอด อยากเข้าไปแต่ไม่กล้า มันเด็กใจ พอเรียนคาบแรกก็เข้าไปเลย ดีใจมาก ครูก็ให้ทำการบ้านมาส่งรูปนึง อะไรก็ได้ แล้วก็วาดรูปทะเล ตั้งใจวาดเต็มทีนะ ไปหาปฏิทินหาอะไรที่ผมชอบมาเป็นแบบ แล้วก็วาดตาม ย่าผมก็มากอยบอกรว่าทะเลไกลๆ มันต้องสีซัด ไกลๆ มันสีเข้มนะ มันมีแดดแล้วต้องมีเงาหรือเปล่า ผมก็ เออๆ ผมก็วาดไปส่งครู ครูก็เรียกผมไปคุยแหละว่าอยากมาวาดรูปให้ห้องศิลปะไหม ก็เลยได้เข้าไปเป็นตัวโรงเรียน ไปวาดรูปตั้งแต่ตอนนั้น แรกๆ ก็วาดเล่นๆแหละ ไม่คิดหรือคิดว่าเขาจะพาไปประกวด ผมก็วาดเล่นๆ ทุกวันจนเขาให้ไปประกวด คราวนี้ก็ได้เดินสายประกวดทั้งปี ตั้งแต่ ม.1 ม.2 ม.3 เข้าค่ายเหมือนเป็นเด็กกิจกรรมนะ แต่เป็นสายศิลปะ เวลาไปเข้าค่ายผมก็ต้องไปกับพวกเก่งเลข พวกตัวแทนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เก่งๆ เราก็จะรั่วสุด เพราะเราเป็นเด็กศิลป์ไง แล้วเวลาเรียนเขาก็จะเรียนผมไปซ่อม บางทีช่วงบ่ายผมไม่ต้องเรียนนะ “เอ๊ย พืชผล เตี่ยวช่วงบ่ายนี้ไม่ต้องเรียนก็ได้นะ มาวาดรูป” ผมก็เดินออกจากห้องแล้วยืมให้เพื่อนแบบ เจอกัน ภูไปวาดรูปละ มึงเรียนไปนะ (หัวเราะ) ตอนนั้นคือเป็นช่วงฝึกเยอะเลย มีครูคอยตัว ฝึกเรื่องคิดว่าจะต้องวาดอะไร แล้วก็ฝึกเรื่องเวลา ว่าต้องวาดให้ทันในสามชั่วโมง การประกวดมันให้สามชั่วโมง หัวข้ออะไรก็ได้แต่เค้าโม่งถึงเที่ยง จบ แล้วก็มาตัดสินกันว่าใครจะได้รางวัล ผมก็ไปแข่งระดับเขต ระดับจังหวัด ผมอยู่อะเชิงเกราะไ้ แล้วก็ไปแข่งระดับภาค ะยอง ชลบุรีอะไรอย่างนี้ ให้เข้ารอบเพื่อมาแข่งระดับประเทศ ในสัปดาห์วิทยาศาสตร์อะไรอย่างนี้ แต่ผมก็ต้องซ้อมทุกวันนะ กินข้าวกลางวันเสร็จผมก็เข้าห้องศิลปะเลย ซ้อมหนึ่งชั่วโมงนั้น ช่วงบ่ายก็ไปเรียนตามปกติ หลังจากนั้นเลิกเรียนสามโมงครึ่ง ก็เข้าห้องศิลปะต่อเลย แล้วก็วาดจนหกโมง จักรกเมล์เที่ยวสุดท้ายกลับบ้าน เป็นอย่างนี้ตลอดเลย ซ้อมๆๆ ผมไม่มีเวลาไปเตะฟุตบอลนะ เราเป็นเด็ก เราก็อยากไปเล่นกับเพื่อนมั้ง อยากไปเตะฟุตบอล เตะเตะอะไรแบบนี้ ครูมึงนอนด้วย แบบบอกเรา ไร้ตุ้ ซื่อเล่นผมไ้ กังมึงไม่ยอมกวาดก็ไม่ต้องกวาดก็ได้วะ ไปเตะเตะอะไร (หัวเราะ) หลังๆ ผมก็เผลอใจครู แล้วผมก็รักครู เอ้า ไม่เตะเตะอะไรก็ได้วะ! วาดรูปแม่งอย่างเดียว จนจบ ม.1 ม.2 ม.3 นี่ถือว่าฝึกวาดรูปโหดมาก จนรู้สึกวว่า เรียนศิลปะดีกว่า แต่พ่อจะไม่ให้เรียน เขาเห็นผมชอบขีดเขียนแล้วการเรียนตก เขาเลยอยากให้ผมไปเรียน ม.ปลาย จบแล้วค่อยไปเรียนสถาปนิกใหม่ หรือไม่ก็ไปเป็นช่างเขียนแบบ ผมบอกผมไม่อยากทำแบบนั้น ผมอยากวาดรูป

WURKON: เขาคงกลัวว่าเป็นศิลปินแล้วจะไร้แหง?

อเล็ก เฟส: อย่างนั้นแหละ เขาก็แบบ แล้วจะทำอะไรกิน เขียนป้ายเหรอ? (หัวเราะ) อะไรก็ได้พ่อ ขอไปเรียนก่อนเหอะ พ่อพ่อก็จะไม่ให้เรียน ผมก็เอาข้อมูลไปนั่งคุยเลย ว่ามันเอ็นทรานซ์ได้เหมือนกัน สอนเข้ามหาวิทยาลัยได้เหมือนกัน จบแล้วได้ปริญญาเหมือนกัน เขาเห็นผมเอาข้อมูลอะไรไป เขาก็ เอ๊ๆ จะไปก็ไป ก็เลยได้ไปเรียนศิลปะที่ อาชีวะ อะเชิงเกราะ ไร้ได้ ขอให้มีศิลปะนะ ช่วงเรียนอาชีวะก็ฝึกต่อจาก ม.3 มันเหมือนเริ่มมาสนใจการวาดให้เป็นรูป เมื่อก่อนมันวาดแบบเด็กๆ วาดเอาไปประกวดนะ ผมเริ่มสนใจวาดหน้าคนให้มันเหมือนจริง ผมชอบไปดูที่เขาประกวดกันตามห้าง เริ่มสนใจการวาดให้เป็นความจริง ช่วงนั้นก็เป็นการฝึกอยู่สามปี แล้วผมก็มีเพื่อนอยู่สองสามคนที่ชอบวาดรูป ปวช. นี่มันเป็นเด็กกะเลวกะระดาเกือบหมดเลยนะ เด็กศิลป์มี 47 คน คือมันไม่รู้จะเรียนอะไร ก็มาเรียนไปอย่างนั้นแหละ จนตอนจบเหลือ 27 คน อาชีวะนี่เขามั้ให้เลือกเรียนหลายแขนง ผมก็เรียนวิจิตรศิลป์ เรียนวาดรูป เรียนปั้น ทำภาพพิมพ์ ช่วงนั้นก็ฝึกจนเข้ามหาวิทยาลัย มาสอบติดลาดกระบัง ก็ใกล้บ้าน ตอนเรียนลาดกระบังก็มาเรียนเรื่องแนวความคิด ก็มีเรียนเรื่องทักษะด้วย แต่ผมฝึกมาตอนเรียน ปวช. ก่อนข้างเยอะ เขียนสีน้ำสีน้ำมัน ผมนั่งเขียนทั้งวันนะ เหมือนพวกบ้านะ บ้านเล่นเกม แต่เราบ้านวาดรูปนะ พวกบ้านเล่นเกม ก็จะบ้านเล่นเกม ส่วนผมกับเพื่อนสองสามคนที่คลั่งไคล้ อยากวาดรูป ไปดูหนังสือสีน้ำแล้วสวย อยากวาดให้ได้อย่างนี้ ผมก็ฝึกวาดกับเพื่อน พอมันมีเพื่อนแล้วมันสนุกใจ เขาให้ส่งงานชิ้นเดียว ผมส่งเป็นสิบชิ้นนะ วาดตั้งแต่เขายับสองสามทุ่ม นั่งคุยกันไป เล่นกันไป วาดกันไป โดยที่เราไม่ตั้งใจว่ามันคือการฝึกนะ จนมาเรียนมหาวิทยาลัยก็เลยมาเรียนเรื่องแนวความคิด ซึ่งตอนนั้นผมต้องปรับตัวเยอะเหมือนกัน เพราะเราไม่ได้เรียนเรื่องแนวความคิดมาเท่าไร ช่วงที่เรียนมหาลัยก็เริ่มมาดูงาน ศิลปิน ดูกระบวนการความคิด พัฒนาการของศิลปินแต่ละคน เริ่มศึกษาความเป็นตัวของตัวเอง บุคคลอนเซ็ปต์ บุคคลวนใจของตัวเองขึ้นมา ผมก็เริ่มมาพันสีช่วงนี้แหละ

WURKON: ทำเป็นงานเรียน?

อเล็ก เฟส: ไม่ครับ ช่วงนั้นจะว่าไปก็เป็นช่วงค้นหาตัวเองสุดๆ สำหรับนักศึกษาศิลปะ เป็นช่วงสนุกกับการลองผิดลองถูก เป็นวัยรุ่นด้วยใจ แต่การพ่นกราฟฟิตี้นี่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียนเลย คือมีเพื่อนคนนึงที่เป็นตัวนำในการหาอะไรประหลาดๆ มันเอาหนังสือ Street Art ของฝรั่ง ที่มีงานของ บาร์รี่ แมคกี้ (Barry McGee) เดฟ คินซีย์ (Dave Kinsey) มา ผมดูแล้วก็ชอบเลย มันแจ่มว่ะ สไตน์มันเรียบง่ายในความรู้สึกผม แบบเขาเอาสีมาปาดๆ แล้วก็ตัดเส้น

เก่าๆ ซึ่งแบบนี้ทำในงานเรียนไม่ได้นะ เขาไม่ให้ผ่านหรือ เขาบอกว่ามันเป็นการ์ตูนนะ ผมเคยอยากทำพ่นไปส่งอาจารย์นะ แต่เขาว่ามันง่ายเกินไปนะ พอมองย้อนกลับไปมันก็จริงแหละ มีงานเป็นนักศึกษาถึงก็ต้องทำเยอะหน่อย ไม่ใช่มานั่งพ่นนิดนึงแล้วมาส่งอาจารย์ (หัวเราะ) ผมก็เลยรู้สึกว่ามันไม่ใช่ในงานเรียน แต่เป็นความชอบส่วนตัวมากกว่า ตอนเรียนผมก็เรียนภาพพิมพ์ด้วย ซึ่งมันก็ค่อนข้างจะคนละเรื่องเลย กระบวนการทำภาพพิมพ์มันมีขั้นตอนเทคนิค เยอะ ทำงานแต่ละชิ้นใช้เวลาเป็นเดือน แต่เวลาออกไปพ่นเนี่ย มันเสร็จเลยใจ จำได้พอดูหนังสือเสร็จผมหาซื้อสีสองกระป๋อง สีแดงกับสีขาว พ่นบนซากรถโบราณแถวซอยหอฟักผม พอพ่นแล้วมันสนุกมาก มันเหมือนเราได้ปลดปล่อยอะไรบางอย่าง ตัดเส้นแป็บเดียวเป็นงานละ มันเป็นอะไรก็ไม่รู้ ไม่สวยหรือ แต่เม่งมันมากนะ ผมก็เลยทำต่อ ผมเริ่มพ่นตั้งแต่บ้านเช่าตัวเอง จนไปปากซอย ขยับไปในซอย แล้วช่วงนั้นกำลังเห่อเทคนิคใหม่ๆ เวลาเราดูงาน Street Art เมืองนอกมันก็มีโปสเตอร์ มีสแตมป์ (ภาพจล) มีเทคนิคต่างๆ ผมทำทุกเทคนิคนะ ผมทำจนเต็มลาดกระบ้งนะ จนเขาเคลียดขี้นหน้าผมมากนะ เขาไม่ได้ชอบนะ (หัวเราะ) เขาเรียก “ไอ้หน้า” เพราะเมื่อก่อนผมพ่นหน้าตัวเอง ที่พ่นหน้าตัวเองก็เพราะเอาองค์ประกอบมาจากตอนที่เรียนภาพพิมพ์นั่นแหละ มาพ่น ตอนแรกพ่นชื่อตัวเองก่อน แล้ว พ่นไปพ่นมา รู้สึกว่าผมอยากเล่นกับพื้นที่มากกว่า เพราะบางทีชื่อตัวเองมันเป็นการจำกัดรูปแบบมากเกินไป เวลาเราเล่นกับพื้นที่แล้วมันน่าเบื่อ ไม่มี

WURKON: ชื่อตัวเองนี่คือแท็ก (Tag) อะนะ

อเล็ก เฟส: ใช่ ชื่อ Alex นั้นแหละ มันเป็นฉายาของผมตอนเรียนอยู่แล้ว หลังจากนั้นผมก็เลยพ่นหน้าของผมลงบนกำแพง เพราะผมคิดว่ากราฟฟิตี้มันคือการประกาศตัวตน ใช่ไหม ฝรั่งเศสมันบอกว่ากราฟฟิตี้มันคือการ Put Your Name Everywhere คือการ Vandal คือการทำลาย ผมก็เลยคิดว่าถ้าฉันผมประกาศตัวตนด้วยการเสนอนำดี กว่าไหม? เป็นกราฟฟิตี้ลายเส้นง่ายๆ รูปหน้าผมครึ่งนึงโผล่มาบนกำแพง เพราะตอนนั้นผมใช้วิธีแอบพ่นบ้างอะไร บ้าง ไม่ได้ขอใคร เดินกลางคืนก็พ่นกันไปเรื่อยๆกับเพื่อน มันก็เลยต้องเร็ว ต้องทำงานให้มันฉับไว และดูรู้เรื่องเลยว่าคือหน้า ให้คนเกิดคำถามว่า ทำไมต้องมีหน้าวะ? ผมพ่นแบบนี้อยู่ 7 ปี จนผมเบื่อตัวเองนะ แต่ด้วยความที่อยากทำให้คนจำหน้านี้ให้ได้ เพราะกราฟฟิตี้มันคือการทำซ้ำนะ ก็คือหลักของงานโฆษณานั่นแหละ มันคือการทำซ้ำให้เกิดภาพชินตา ให้เกิดคำถาม ก็เลยเป็นที่มาของชื่อ Alex Face มาตั้งแต่ตอนนั้น ซึ่งมาจาก ฉายาของผมตั้งแต่สมัยเรียนว่า Alex และผมพ่นหน้า ผมก็เลยเพิ่มคำว่า face หลังฉายาผมลงไป เพราะ Alex เฉยๆ มันก็ดูธรรมดาไปนิดนึง มันก็เลยเป็น Alex Face มาตั้งแต่ตอนนั้น

WURKON: แล้วมาเปลี่ยนคาแรคเตอร์เมื่อไหร่

อเล็ก เฟส: ผมพ่นจนเบื่อแหละ เลียนตัวเอง เบื่อแล้ว ประกอบกับช่วงนั้นผมมีปัญหา เรื่องการพ่น คือผมไปพ่นบ้านของผู้มีอิทธิพลแถวนั้น เขาเป็นนายทหารนะ คือการลักลอบพ่นเนี่ย เวลามันมีผลกระทบที่ไม่ดีกลับมาหาเรา คนไม่โดนเนี่ยอาจจะไม่เข้าใจ ผมไปพ่นบ้านเขาโดยที่ไม่รู้ว่าเขาคือใคร ก็แค่อารมณ์คึกคะนอง เม้า อาร์ต อะไรของเราเนี่ย เจอแก๊งค์น้ำ ไอ้ย แม่ต้องมีความ เต็มตา เต็มปาก กะว่าเขาต้องแอบปี แต่ไอ้โฮ! เขาโคตรฉิบหาย เขาตามหาตัวผมใหญ่ เขารู้ว่าคนทำคือ Alex Face แต่ไม่รู้ว่าหน้าตาผมเป็นยังไง บางคนก็คิดว่าผมเป็นฝรั่ง แล้วผมลืมเรื่องนี้ไป แต่หลังจากนั้นผมดันไปพ่นแท็ก หน้าบ้านเขาที่เพิ่งทาสีเสร็จใหม่เอี่ยม ตอนสามโมงเย็น ตื่นเข้ามามีแท็กผมสีชมพูตรงมุม Alex Face ตอนนั้นหมาเห่าผม ผมก็เลยเอาสเปรย์ฉีดไล่หมา แล้วสเปรย์ไปโดนริ้วเขาเป็นรอยแบบแอปสแตร์ กบดินนี่นะ ไอ้โฮ เขาโคตรโกรธ ผมก็เข้าใจแหละ ยังไม่พอ ผมยังไปพ่นกำแพงร้างที่นี้ ไม่มีใครสนใจ แต่มันเสือกไปเป็นที่เขาฮักใจ ไอ้โฮ! ผมโชคดีที่ผมไม่เจอเขาเนี่ย เขาตามมาแล้วไม่เจอผม แต่ไปเจอเพื่อนผมแทน เขาเลยด่าเพื่อนผม ตั้งแต่บ่ายสองถึงห้าโมงเย็นนะ เขาบอกไว้ว่าอย่าให้เห็นอีกตัวมาเดินลาดกระบ้งอีก แม่ไม่มีอนาคตแน่ ผมก็เลยย้ายหอทันทีเลย เขามาอยู่ในเมืองมาอยู่รัชดาแทน

WURKON: ตอนนั้นเรียนจบหรือยัง

อเล็ก เฟส: จบแล้ว ผมพ่นตั้งแต่เรียนสี่ปี ตอนจบผมก็พ่นต่ออีกสามสี่ปี ประกอบกับที่ช่วงนั้นผมเบื่อและอยากหาแรงบันดาลใจใหม่ๆ และอยากเปลี่ยนงาน และผมมีลูกพอดี้ ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้ผมทำคาแรคเตอร์เด็กสวมชุดกระต่ายขึ้นมา หลังจากนั้นผมก็เปลี่ยนวิธีการพ่นไป โดยไปขอติดต่อพ่นบนกำแพงที่เราคิดว่าเราจะทำงานด้วย โดยไม่ต้องไปทำหลบๆ ซ่อนๆ อีก และทำให้มันมีประเด็นขึ้น เพราะเราคิดว่าเราน่าจะเอาสิ่งที่เรียนมาเรื่องของแนวความคิด ซึ่งมันอาจจะออกมาโดยธรรมชาติด้วยซ้ำไป เหมือนพอเราเปลี่ยนวิธีการทำงาน มันเริ่มมีไอเดีย เริ่มมีคอนเซ็ปต์เข้ามา เริ่มมีตัวละครมาเล่าเรื่องได้อะไรได้ ผมก็เลยได้ทำงานในเทคนิคใหม่ๆ จากที่ตัดเส้นง่ายๆ ก็เริ่มเอาทักษะที่ฝึกมาตั้งแต่เด็กๆ มาใช้ ทำสตรีทอาร์ตให้มันเป็นงานจิตรกรรมที่เราตั้งใจวาดจริงๆ ไปเลย สตรีทอาร์ตมันเป็นพื้นที่ที่

คุณเห็น เราได้เปรียบตรงที่เราได้พูด ได้สื่อสาร เพราะฉะนั้นเราก็ควรจะสื่อสารผ่านงานศิลปะเนี่ยแหละ ทำให้มันเป็นพื้นที่ในการคุยในการสื่อสารกับคนเลยก็แล้วกัน คือช่วงที่เรียนเราก็เห็นวงการศิลปะในบ้านเรา เราเคยแสดงผลงานกับเพื่อนกับอาจารย์ เอาภาพพิมพ์มาแขวนแสดงกัน แล้วเราก็เห็นว่ามันไม่มีคนมาดู บางคนที่มาดูก็เป็น...

WURKON: คนหน้าเดิมๆ

อเล็ก เฟส: ใช่ คนที่เรียนศิลปะด้วยกัน เพื่อนกันนี่แหละ แม่เงเห็นงานเราตั้งแต่ตอนทำแล้วนะ (หัวเราะ) นอกจากนั้นผมสังเกตว่ามันจะมีคนหรือสองคนเท่านั้นที่เป็นคนที่ไม่เกี่ยวแล้วเดินเข้ามางงๆ นะ ว่า อ้อ มีนิทรรศการเธอ แล้วก็มาดู แล้วก็ไป เขาไม่รู้มาก่อนด้วยซ้ำว่ามีนิทรรศการ เขาแค่บังเอิญเดินเข้ามา ผมอยากให้คนมาดูงานไม่ใช่แค่คนในวงการศิลปะเท่านั้นหรือเปล่าวะ เราจะทำงานศิลปะไปเพื่ออะไร ใช้เวลา ลงทุนสารพัด เพื่อมาแสดงแล้วไม่มีใครดู มันหัวได้เลย อย่างมากก็วันเปิดวันนึง ที่เหลือเงียบ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ผมก็เลยคิดว่าแสดงมันข้างถนนนี่แหละ เพราะฉะนั้นทุกที่ที่ผมไปพ่น ผมก็เลยคิดว่าเราทำงานเพื่อเป็น Free Art ด้วย เป็นการแอนตี้ป้ายอิงค์เจ็ต โฆษณาเป็นการแอนตี้ความเป็นกรุงเทพฯ ว่าถ้ากราฟฟิตี้มันผิด แล้วป้ายโฆษณาก็ไม่ผิดเหรอวะ มันไม่เห็นสวยเลย ป้ายพริ้นต์แล้วเอาไปแปะมั่วๆ วันนึงมันเก่าแล้วก็กลายเป็นขยะแขยงอยู่ข้างบน ทัศนวิสัยแบบนี้มันสวยเหรอวะ? ผมเลยอยากจะแสดงความย้อนแย้งเหล่านี้ออกมา อย่างเวลาคนที่มาเห็นผมทำแล้วไม่เห็นด้วย ผมก็ถามว่า อ้าวพี่ พี่คิดว่าอย่างนี้ไม่สวย แล้วพี่ว่าป้ายอิงค์เจ็ตสวยหรือเปล่าวะ? พี่อยากได้อย่างไหนมากกว่ากัน ผมว่าอย่างนั้นมันไม่สวยกว่า อย่างนี้เรายังใช้มือคนทำ มันก็มีเรื่องที่จะไปคุยกับเขาด้วย มันเลยกลายเป็นว่าพอยิ่งพ่นมันยิ่งสนุกใหญ่เลย

WURKON: เวลาพ่นนี่เอาทักษะตอนเรียนศิลปะมาใช้ด้วยไหม

อเล็ก เฟส: ก็พวกทฤษฎีสิ เพราะเทคนิคสเปรย์มันคนละฟิลส์กับการวาดภาพเลย มันต้องควบคุมสเปรย์ให้ได้ แต่มันก็เป็นเทคนิคแหละ ทักษะเราก็มีอยู่แล้ว อย่างบางทีงานที่เป็นขนๆ เทคนิคมันอาจจะช่วยนำ ผมลองพ่นแล้วมันฟูๆ ดี สนุกดี เลยลองพ่นชน ให้มันดูมีน้ำหนัก มีแสงเงา มีความนุ่ม เมื่อก่อนผมพ่นแข็งๆ ตัดเส้น ผมลองพ่นให้มันนุ่มๆ เพราะมันเป็นรูปเด็กด้วย

WURKON: แล้วแบบนี้ทำให้ใช้เวลาเพิ่มขึ้นไหม

อเล็ก เฟส: สีสเปรย์อะนะ โห เร็วครับ เทคนิคการพ่นสีสเปรย์มันเป็นอะไรที่เร็วเลยแหละ สำหรับคนที่ทำเป็นนะ สมมติว่าให้ผมใช้สีสเปรย์วาดรูป กับใช้สีน้ำ สีอคริลิก หรือสีน้ำมันวาดรูป ผมจบสีสเปรย์ได้เร็วกว่าหลายเท่าตัวมาก และมันจัดการกับพื้นที่ใหญ่ๆ ได้เร็วกว่าด้วย มันไม่ต้องมาผสมน้ำ ไม่จำเป็นต้องล้างพู่กัน บางคนถามว่าทำไมไม่ใช้แอร์บรัชล่ะ? ผมบอก ถ้าผมขึ้นไปพ่นบนที่สูงๆ แล้วจะต่อปีลมได้ยังไง (หัวเราะ) อะไรอย่างนี้เนี่ย คิดง่ายๆ ไม่ต้องคิดมาก

WURKON: สเปรย์มันสะดวก?

อเล็ก เฟส: ใช่ แล้วอุปกรณ์พ่นสเปรย์เดี๋ยวนี้นั้นมันออกแบบมาเพื่อพ่นกราฟฟิตี้โดยเฉพาะเลย ผมทำงานชิ้นใหญ่ๆ บนผนังแคสเลอรี่เนี่ย ผมห้าวันก็เสร็จ ถ้าคนอื่นมาดูเขาก็คงคิดว่าเกินห้าวันนะ แต่สเปรย์มันจบได้เร็ว ถ้าเราเข้าใจมันนะ แต่ถ้าไม่เข้าใจนะ มันอยู่ไปเหอะ ไม่เสร็จหรอก (หัวเราะ) ผมพ่นมันเยอะมากจนเราเข้าใจมันไป เราคอมคุมมันได้ รู้ขั้นตอน รู้โทนสี มันก็เลยเร็ว เพื่อนผมบางคนก็เรียนศิลปะด้วยกัน เห็นเราพ่นพืดๆ เป็นรูป เฮ้ย แม่เงง่ายวะ! มันขอเล่นบ้าง ผมวางสีให้มันเลย ภูเขาไปกินน้ำก่อน ให้แม่เงเล่นเลย พอกลับมา เออ เขี่ยแม่เงยากวะ! เออ ก็มันไม่เคยหัดไป มันก็ยากดี มันไม่เข้าใจเทคนิค มันไม่เข้าใจกล้านเนื้อ มันไม่เข้าใจน้ำหนักใกล้ไกล น้ำหนักตอนกด มันทุกอย่างนะ มันคือความชำนาญ มันคือความชินนะ เพื่อนผมที่ไม่เรียนศิลปะมันพ่นสีไม่ได้ เพราะมันชอบพ่น คนที่เรียนศิลปะมาพ่นพ่นไม่ได้ อะไรอย่างนี้ (หัวเราะ) ถ้างานกลางแจ้งผมก็เล่นสีสเปรย์นี่แหละ

WURKON: ประเด็นหนึ่งที่คนทั่วไปชอบถามคือ ถ้าเป็นสตรีทอาร์ตหรือกราฟฟิตี้มันต้องแอบ ต้องลักลอบทำไหม ถึงจะเป็นสตรีทอาร์ตเป็นกราฟฟิตี้ที่แท้จริง

อเล็ก เฟส: อย่างนั้นมันคือความสนุก มันคือวิธีการ คือมันมีปัจจัยให้ต้องออกไปทำอย่างนั้น เช่นเราอยากประท้วงอะไรสักอย่าง ผมว่าสตรีทมันต้องมีแง่มุมบางอย่างทำให้คนจุกคิดหรือต้องการเรียกร้องอะไรบางอย่างอยู่ในนั้น แล้วถ้าเราจะประท้วงหรือแอนตี้อะไรสักอย่าง มันก็ต้องแอบทำนะ ยกตัวอย่างเช่นเราแอนตี้องค์กรอะไรสักแห่ง แล้วกำแพงนี้เป็นกำแพงที่เหมาะสมที่สุด ตรงคอนเซ็ปต์ที่เราจะเล่าได้ดีที่สุด มันต้องเป็นตรงนั้น และต่อให้เราขอเขาก็ไม่ให้แน่ๆ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องแอบทำ ต่อให้ทำแล้วถูกลบทิ้ง เราก็จะทำอยู่ดี แล้วมันไม่นานไง สมมติเราผ่านไปตรง

นั่นพอดี กำปุบๆ ปีบเสร็จแล้วก็ไปละ บางครั้งเอาง่ายๆ เลยนะ คือเคลียร์ง่ายกว่าขอ ผมเจอหลายทีละ บางทีขอแล้วเรื่องเยอะ อย่างงั้นอย่างจ้อย่างโจ้น ฟันไปแล้ว เคลียร์ทีหลังดีกว่า แต่กำแพงนั้นมันก็ต้องเป็นกำแพงที่เราชอบด้วยนะ คือตอนหลังมีปัญหาก็คือ มีคนติดต่อมาบอกว่ามีกำแพงให้ฟัน แต่กำแพงนั้นมันไม่สร้างแรงบันดาลใจ หรือโอเคอะไรให้เรา มันไม่ทำให้เรามีความอยากที่จะฟัน สุดมันก็แล้วแต่สถานการณ์นั้นแหละ ว่า ณ ตอนนั้นเราต้องแอบทำไหม ถามว่าทุกวันนี้ผมแอบทำไหม มันก็จะเป็นแอบชน แอบไปแปะสติ๊กเกอร์รูปงานผมอะไรมากกว่า แต่ไปฟันเป็นเรื่องเป็นราวเหมือนเมื่อก่อนก็ไม่ได้ทำแล้ว เพราะมันไม่มีเวลาด้วย เมื่อก่อนเวลาผมเยอะไง เดี่ยวนี้ทั้งลูกเอ๋ย งานเอ๋ย ร่างกายก็อ่อนดึกเหมือนเมื่อก่อนไม่ไหวแล้ว กลายเป็นว่าวิธีการฟันของผมตอนนี้ก็เปลี่ยนไป คือทำงานหาเงินก็ส่วนนึงละ งานที่เราไปทำในเทศกาลกราฟฟิตี้ก็ส่วนนึง หรือพื้นที่ส่วนรวมที่ผมไปฟันแล้วรู้สึกว่ามันแฮร์อะไรได้อีกอย่างนึงที่ผมคิดค้นกับเพื่อนก็คือ อยากรู้อะไรไปฟันในพื้นที่ที่มีคนรูด้าง พื้นที่ที่มีคนชบเซา ที่พอเราไปฟันแล้วทำให้มันครึกครื้นขึ้นมาอีกครั้ง อย่างล่าสุดเพื่อนผมไปทำที่คลองเจ็ด ซึ่งตรงนั้นเป็นตลอดร้อยปี มันมีเรื่องราวของชุมชน แต่ตอนหลังมันไม่มีใครไป เหมือนตลาดมันถูกสุมและกำลังจะตาย พอไปทำเสร็จปั๊บคนก็กลับไปถ่ายรูป ไปเดินตลาดอีกครั้ง ชาวบ้านแถวนั้นก็แฮปปี้

WURKON: อย่างเมื่อไม่นานมานี้ อเล็กเองก็เพิ่งมีประเด็นที่กุเกิดขึ้นด้วยเหมือนกัน

อเล็ก เฟส: ใช่ แรกเลยคือตัวเมืองภูเก็ตก็ไม่ค่อยมีคนเดินเท่าไรหรอก เขาไปปริมชายหาดกันหมด เขาก็เลยอยากให้เราไปทำสตรีทอาร์ตให้คนมาถ่ายรูป

WURKON: แล้วทำไมถึงมีเรื่องมีราวจนต้องลบทิ้งล่ะ

อเล็ก เฟส: เขาก็คงเข้าใจผิดกัน ผมก็ไม่ได้รู้สึกอะไรกับมันเท่าไรหรอกนะ ผมเฉยๆ ไม่ได้อะไร ผมเจอแรงเสียดทานแบบนี้มาเยอะแล้วไง พอมาเจออะไรแบบนี้ผมก็ชินใจ ตอนเกือบโดนทหารกระแทกไม่เครียดกว่าเหรอ? ใช่ไหม (หัวเราะ) เมื่อก่อนผมต้องคุ้ยกับตำรวจเอง ผมโดนเทศกิจจับ ผมโดนเด็กแว้นซมาหาเรื่องตอนผมออกไปฟันกลางคืน ผมไปฟันกำแพงตอนเขาขายยาบ้าแล้วโดนเอาผิดมาใส่ผมอะไรเงี้ย เรื่องนี้มันเล็กน้อย ผมไม่ได้ใส่ใจแม้แต่นิดเดียว! แต่ทุกคนแบบ โห เป็นเรื่องเป็นราว เรื่องของเรื่องคือ ตอนผมไปฟันแล้วมีคนไปถ่ายรูปตอนที่ผมกำลังร่างอยู่ มันยังไม่เสร็จ มันเป็นแค่ภาพร่างมั่วๆ แล้วเขาก็ไปโพสต์โซเชียลมีเดียว่า ผมเห็นภูเก็ตเป็นอะไร เขาบอกว่าผมมีบอนมาฟันเล่น ซึ่งเขาไม่รู้ว่ามันเป็นโปรเจกต์ของเมืองภูเก็ต พอเขาไปโพสต์เสร็จ คนก็เข้ามาด่ากันมันเลย ผมพ่นๆ อยู่น้องก็เอาโทรศัพท์มาให้ดูว่า พี่ โดนแล้วว่ะ! ผมก็ เฮ้ย โดนแล้วว่ะ! (หัวเราะ) ผมก็ขำ ดูจะทำไมยังงั้นกัน ผมไม่คิดว่ามันจะเป็นข่าวใหญ่ขนาดนั้น พอตอนเย็น เทศกิจมา ก็ให้ทางผู้จัดการเคลียร์ให้ ผมก็ฟันไป สักพัก ตำรวจมาอีก มาขอบัตรประชาชน ผมก็บอก ไม่มีพี่ ก็ควนตันเขาไปอย่างจั้นแหละ เขาบอก ไม่มีได้ไง คนไทยหรือเปล่า? ผมบอก เอาไปเช่ารถแล้ววว! หลังจากนั้นก็มากันมากมาย พลเมืองดีก็มาถาม คุณขอใครหรือยัง โน่นนี่นั่น ผมก็บอกว่าเป็นงานที่ตัวเมืองภูเก็ตจัดเลยครับ ไม่ได้ฟันมั่ว ตอนหลังทีมงานเขาก็มาบอกว่า มีคำสั่งให้ยกเลิกโครงการแล้ว ผมก็ อ้าว! ผมยังฟันไม่เสร็จเลย! ฟันค้างไว้ไม่เสร็จ ผมทำไม่ได้ มันต้องทำให้เสร็จ ผมถามว่าแล้วตอนนี้คนยกเลิกอยู่ไหน? เขาบอกว่าตอนนี้นายกเทศมนตรีดูหนังอยู่ ผมบอก ให้เขาดูหนังไปก่อนเลยพี่ ถ้าเขาจะมายกเลิก ให้เขามายกเลิกที่นี่ ไม่ใช่ที่โรงหนัง ผมก็ทำต่อ ไม่รู้ล่ะ ยกเลิกไม่ยกเลิกไม่รู้ ผมต้องทำให้เสร็จ แล้วคนก็มุงกันเต็มไปหมดนะ ไม่รู้มาจากไหนกัน ห้าทุ่มเที่ยงคืนแล้วนะ

WURKON: กลายเป็นว่าโซเชียลมีเดียทำให้คนลุกฮือกันไปใหญ่

อเล็ก เฟส: ใช่ แล้วบางคนออกตัวแรงใจ พอสุดท้ายเรื่องมันตีกลับ พอคนเห็นด้วยกับผม ก็เบรคกันไม่อยู่เลย คือพอดูเรื่องดูราว ดูความน่าจะเป็นอะไรทุกอย่างแล้ว ตึกนั้นมันมีกราฟฟิตี้มันก็โอเคเลย สุดท้ายผมก็บอกเขาเองแหละ ว่าผมจะลบเอง คือผมบอกเลย ว่าผมไม่ได้ทำให้กำแพงแตกหรือเสียหายแม้แต่นิดเดียว ผมแค่วาดรูปลงไป เพราะฉะนั้น ถ้าไม่พอใจ ลบแม่งเลย! เขาบอก ลบไม่ได้ๆ อ้าว ทำไมล่ะพี่ มันมีเจ้าของแล้ว มันมีหน่วยงานที่รับผิดชอบแล้ว สรุปรึมีหน่วยงานสองฝ่ายตีกัน เข้าประชุมกันทั้งเมืองภูเก็ต สุดยอด! ตอนที่เขาประชุมกันสองวัน ผมก็ถือโอกาสไปเที่ยว พาลูกไปว่ายน้ำ ปีนเขา ก็ถือว่าดีแหละ

WURKON: แล้วตกลงจบยังงั้น

อเล็ก เฟส: ผมก็เสนอว่าผมจะลบ ผมเป็นคนทำ ลบได้ ไม่มีปัญหา แต่ก็มีคนออกมาว่าไม่ให้ลบ อีกคนก็จะให้ลบ ตึกกันอีก ผมก็เลย เอ้า! ทั้งไว้เดือนนึง แล้วผมก็บินกลับไปลบอีกรอบ ซึ่งผมคิดแล้วว่าผมจะลบให้เป็นแอนิเมชันแบบสตอปโมชัน อะ ไหนๆ ก็ต้องลบแล้ว จันขอลบให้เป็นศิลปะอีกชั้นนึงก็แล้วกันวะ ให้เขาเห็นวิธีการทำงานของเราว่าผม

พยายามคิดนะ ผมไม่ได้มาเร็วๆ นะ ผมลบผมยังกวนสั่นตื้นคุณเลย (หัวเราะ) ผมก็ลบให้มันเป็นรูปอวัฏแตก ฉัแตกนะ ก็ลบแบบนี้นะ แต่ผมลบ 12 ชั่วโมงนะ โอโห! เหมือนวิ่งมาราธอนนะ ทำตั้งแต่บ่ายสอง ถึงตีสอง คือมันต้องทำทีละนิดๆ ลบแล้ววิ่งออก ให้เพื่อนถ่ายรูป สองกำแพง ตอนหลังเพื่อนมาช่วย โหย ปวดขาไปหมด แต่มันมาก

WURKON: แล้วมีใครมาดูไหม

อเล็ก เฟส: โอโห! ผมไม่บอกใครเลยนะ ว่าจะไปลบวันไหน แต่มีนักข่าวไปสืบว่าผมจะลบวันไหน วันทีลบผมผ่านไปตรงนั้น ผมมองไป โอโห! บอกกับเพื่อน คุไม่ยอกเข้าไปเลยวะ คนมุงกันเต็มเหมือนปิดถนนเลยนะ รถจะวิ่งกันไม่ได้ นะ ผมไม่อยากฝ่าฝูงชนเข้าไปเลย เพราะมันเป็นเรื่องของผม ทุกคนรอผมกัน มันไม่สนุกนะ แต่ผมก็ตั้งสติ เข้าไปถึงผมก็ประกาศเลย ทุกคนครับ ผมจะยื่นตรงนี้ ใครอยากถามอะไร มาทีเดียวก่อน ถามทีเดียวก่อนครับ แล้วจบไปเลย ผมจะได้ทำงาน ไม่จับคนจะแย่งกันถามไง ก็รุมถามกันอยู่พักนึงนะ เสร็จแล้วผมก็เริ่มลบ ช่วงนั้นก็มีคนมาดูตลอด ผมว่ามันก็สนุกดี เป็นไฮไลท์ของชีวิตนะ มันดี ผมถึงบอกว่าผมไม่เครียดเลย เจอคนผมก็แจกสติ๊กเกอร์ คนนั้นคนนี้ คนคู่ก็เก๋น่ารัก มาแตกแคร์ผมทุกอย่าง เห็นผมไปนั่งร้านอาหารแล้วร้อง โอ้ย อเล็กเป็นอะไรเหรอคะ? อ้อพอดีเดินขึ้นลงเยอะ ปวดขานิดนึงครับ อ้อ เหนื่อย เป็บนึงนะ โหลๆ เดี่ยวพรุ่งนี้สืบเฮ็ดโมงครั้งคุณอเล็กเขาจะไปนวดนะ (หัวเราะ) เขาพาไปนวด พาไปกินข้าว มัน! โคตรสนุกเลย เดี่ยวต้องกลับไปอีก

WURKON: มาถึงนิทรรศการครั้งนี้ของคุณบ้าง ALIVE นี้มีที่มายังไง

อเล็ก เฟส: ตอนจัดงานปี 2012 ผมทำงานแบบนี้ไว้รูปนึง มันผุดขึ้นมาในวินาทีสุดท้ายก่อนที่ผมจะจัดงาน ผมวาดรูปทองฟ้า ก้อนเมฆเล่นๆ อยู่ มันทำให้ผมคิดถึงฟิลลิ่งของอิมเพรสชันนิสม์นะ ผมก็เลยขียนงานชิ้นใหม่เลย ผมคิดถึงภาพวาดบึงบัวที่มีสะพานของ ของโมเนต์ (Bridge over a Pond of Water Lilies, 1899) แล้วผมก็วาดเด็กสวมสวมชุดกระต่ายกำลังเดินข้ามสะพานอยู่ เหมือนผมหลุดเข้าไปในโลกของอิมเพรสชันนิสม์ ทั้งๆ ที่ผมไม่เคยเห็นงานจริงของโมเนต์มาก่อนเลย ผมอยากเห็นงานจริงของเขาหลาย เพราะผมเคยคือปีรูปโมเนต์เลี้ยงชีพสมัยเพิ่งจบใหม่ๆ เป็นออเดอร์ วาดอยู่พักนึง ผมก็สงสัยมาตลอดว่างานโมเนต์จริงๆ มันเป็นอย่างไง สีสันอย่างไง ที่แปรปรวนของจริงมันเป็นยังไง พอได้ช่วงที่ไปยุโรปนี้แหละ ผมไปเจอชิ้นแรกที่อังกฤษ เข้าพิพิธภัณฑ์ไปดู เหมือนเจอดาราคนโปรดนะ ดูอย่างเพลิน ยืนดูแต่โมเนต์ทั้งวัน จน ปรก. มาเล็งผมเลยนะ บอกให้ยืห่างๆ หน่อย เพราะผมเข้าไปดูจนชิดรูปเลยนะ แล้วก็ไปดูอีกที่ตอนไปญี่ปุ่น มันมีนิทรรศการหมุนเวียนมาแสดงพอดี โคตรโชคดี ได้ดูบึงบัวได้ดูหลายชิ้นเหมือนกัน แต่ยังไม่เคยไปดูที่ฝรั่งเศส ซึ่งผมคิดว่าผมอยากจะไปก่อนทำนํานิทรรศการนี้ แต่ตัดสินใจไม่ได้คิดว่า เพราะถ้าไปแล้วก็อยากเที่ยวให้ทั่วไจ ไหนๆ ก็ไปตั้งไกลแล้ว ก็เลยไม่ไป เอาเท่าที่รู้สึก เท่าที่ฟิลลิ่งเรามี ชิ้นนี้มันก็ต่อเนื่องมาจากทำชิ้นแรก บวกกับความที่เราเดินทางไปยุโรป เห็นเด็กมาพิพิธภัณฑ์มาดูงาน ผมก็รู้สึกได้ว่า เราจะได้ไปดู เรียนประวัติศาสตร์ศิลป์มา โคตรอยากดูงานพวกนี้แต่ไม่มีปัจจัยให้เราได้ ถ้าผมได้ดูตอนช่วงนั้นผมจะอันแตกต่างจากนี้อีก แบบ ตอนถ้านอนดูได้มานี้ก็รู้ดีไปละ คุณคงหนักกว่านี้ ก็เลยอยากจะทำความรู้สึกแบบนั้นเขา มาอยู่ในนิทรรศการของผมไง แล้วผมตั้งใจมากเลยนะ ที่พอแสดงแล้วมีเด็กมาดูงานเยอะ เพราะเหมือนเด็กได้ดูงานศิลปะที่ให้ความรู้สึกเหมือนได้ดูงานในพิพิธภัณฑ์ตั้งแต่เด็กๆ ถึงแม้มันจะเป็นของก็อปก็เถอะ แต่มันได้อารมณ์ไจ ผมจำลองอารมณ์ของพิพิธภัณฑ์มา เอาอิมเพรสชันนิสม์มาเล่น แล้วทุกครั้งที่ผมดูอิมเพรสชันนิสม์ ผมรู้สึกว่ามันมีความคล้ายคลึงกับสตรีทอาร์ต ทั้งๆ ที่รูปแบบมันคนละเรื่องเลยนะ แต่มันมีจุดร่วมของความทับซ้อนในยุคสมัยบางอย่างที่คล้ายกัน เช่นมันโดนต่อต้าน ไม่เป็นที่ยอมรับในยุคแรกๆ เหมือนกัน เพราะมันขบถออกมาจากวิถีดั้งเดิม มันก็เป็นเรื่องปกติที่คนจะไม่เข้าใจในตอนแรก อิมเพรสชันนิสม์มันเป็นจุดเปลี่ยนของศิลปะ มันเป็นจุดเริ่มต้นที่ศิลปินไม่ทำงานรับใช้ศาสนา ไม่รับใช้สังคมชั้นสูงอีกต่อไป แต่ศิลปินหันมาทำงานรับใช้ตัวเอง รับใช้สังคม หันมาเขียนรูปคนทั่วไป แล้วมันก็ทำงานกลางแจ้งเหมือนกันด้วย ซึ่งตรงจุดนี้มีความคล้ายคลึงกับกราฟฟิตี้

WURKON: กลายเป็นจุดร่วมกันไปเลยเลย

อเล็ก เฟส: ใช่ มันมีจุดร่วมเหมือนๆ กัน เมื่อก่อนผมอยากเป็นศิลปินอิมเพรสชันนิสม์ไจ ไปไหนผมเอาเฟรมไปสองอันประกอกันไป มีขาหยั่ง อุปกรณ์พร้อม อย่างสองรูปในนิทรรศการเป็นรูปที่ผมวาดตั้งแต่สมัยเรียนนะ มันมีความคล้ายคลึง วันไหนฟ้าสวยๆ เนี่ย คุต้องเก็บๆ วิ่งไปเอาเฟรมมาวาดรูปหน้าบ้าน นิทรรศการนี้ก็เหมือนเราก็เอาตัวต้นที่เราชอบทั้งสองอย่างมารวมกัน

WURKON: มาแสดงงานในหอศิลป์แบบนี้มันก็ไม่ใช่สตรีทอาร์ตหรือกราฟฟิตี้แล้วสิ

อเล็ก เฟส: มันไม่ใช่กราฟฟิตี้ไม่ใช่สตรีทอาร์ตตั้งแต่ตอนที่มันเข้ามาอยู่ในแกลเลอรีแล้วละ (หัวเราะ) มันคืองานชุดนึง คือนิทรรศการศิลปะอันนิ่งที่กำลังจะเล่าเรื่องอะไรบางอย่างให้คนเข้ามาดูกัน

WURKON: แบบนี้คุณสูญเสียความเป็นตัวตนในฐานะศิลปินสตรีทอาร์ตไหม

อเล็ก เฟส: มันก็คือการทำงานอีกรูปแบบหนึ่งเท่านั้นเอง ผมคิดอย่างนั้นนะ เพราะผมก็ยังสนุกกับการออกไปพ่นสี อยู่ คือผมสนุกกับทุกอย่างที่ทำนะ มันไม่ใช่ที่เราอยากออกไปพ่นข้างนอกอย่างเดียว เราสนุกกับการนั่งอยู่ที่บ้าน เขียวๆ วาดรูปสบายๆ ผมยังป็นดินเหนียว อารมณ์เหมือนตอนเป็นเด็กๆ เลย ผมคิดว่าผมโชคดีที่ผมได้ทำในสิ่งที่ผมชอบเหมือนตอนเด็กๆ เลย ทุกอย่างมันเอื้อกันหมดเลยนะ บางทีเราทำงานสเก็ตซ์สำหรับภาพวาดอยู่ เอ๊ย นำพ่นวะเราก็ไปพ่น หรือบางทีเราออกไปพ่นอยู่ เอ๊ย อันนี้เอาไปวาดวะ มันเอื้อกันไปกันมามากกว่า เรื่องที่จะพ่นมันเป็นเรื่องเดียวกัน ผ่านคาแรคเตอร์เดียวกัน มันก็เลยไม่ได้แบ่งแยกออกจากกันขนาดนั้น มันเป็นแค่สื่ออย่างหนึ่งมากกว่า

WURKON: สัมถามเลย คาแรคเตอร์เด็กสามตาเนี่ย รู้ว่าได้จากลูกแหะนะ แต่ทำไมมันถึงมีรูปลักษณะแบบที่เห็น

อเล็ก เฟส: คาแรคเตอร์นี้มันดูเหมือนเป็นกระต่าย แต่ความจริงมันก็ไม่เชิงเป็นกระต่ายซะทีเดียว ผมอยากให้มันดูเป็นอารมณ์แบบ เด็กที่ไร้เดียงสา ดูเป็นเหยื่อ เพราะผมคิดว่ากระต่ายเป็นสัตว์ที่น่าจะเปรียบกับความเป็นเหยื่อได้ดี แล้วหุ้มนก็แสดงอารมณ์ หุ้ตมันเศร้า หุ้ตมันตื่นเต้นอะไรอย่างเงี้ย ผมได้ไอเดียมาจากตอนดูข่าวเด็กที่ถูกทำร้าย เด็กห้าเดือนถูกกระแทก ลูกอะไร แล้วพอเรามีลูกด้วย ก็เลยคิดว่า มันทำได้ยังไงวะ ใจมันทำด้วยอะไร ผมเลยถ่ายภาพเด็กที่ดูเสียขาด ขนหลุด โดนกระทำร้าย ผมก็เลยเอาคาแรคเตอร์นี้มาเล่าเรื่องเด็กที่ถูกทำให้เป็นเหยื่อ หน้าตาก็จะดูกังวลหน่อย มันก็เลยมีตาที่สามเอาไว้คอยเฝ้าระวัง อ้ออย่าง ตาที่สามมันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่เรามองไม่เห็นด้วยตาสองตา เรื่องของจิตวิญญาณ ความเชื่อ ซึ่งมันพิสูจน์ไม่ได้ด้วยหลักวิทยาศาสตร์ แต่มันมีอยู่

WURKON: นิทรรศการครั้งนี้มันสื่อถึงแนวคิดอะไร

อเล็ก เฟส: นิทรรศการนี้ผมเอาอิมเพรสชันนิสม์* มาผสมกับงานของผม เอาบึงบัวของโมนีเตมา ซึ่งมันแทนความรู้สึกเราตอนเด็กๆ ที่เราอยู่บ้านนอก กับบึงบัว กับคลอง แล้วผมก็อยากพูดถึงสังคมตอนนี้ ที่มันเป็นภาวะนิ่งๆ สถานการณ์การเมืองมันเรียบร้อย นิ่ง แต่ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ใต้น้ำหรือเปล่านะ ทุกอย่างดูเหมือนสวยงาม แต่เราพูดอะไรไม่ได้ เราแสดงความคิดเห็นอะไรไม่ได้ เหมือนเราจมอยู่ในน้ำ น้ำมันท่วมปากเราอยู่ งานชุดนี้ก็จะมีภาพเด็กจมอยู่ในน้ำ น้ำท่วมปาก พูดอะไรไม่ได้ แล้วก็เป็นเรื่องของประวัติศาสตร์ที่ถูกทำซ้ำด้วย อย่างผมก็อปปีงานโมนีเตมา มันก็เหมือนกับประวัติศาสตร์มันก็วนเวียนซ้ำซากอยู่ตลอดเวลา ผมไม่ได้พูดตรงๆ หรืออก แต่เป็นการเปรียบเปรยมากกว่า หรือภาพที่เด็กที่อยู่กับบึงบัว อยู่กับน้ำ มันมีความอันตรายซ่อนอยู่ เด็กในภาพที่เห็นมันลงไปว่ายน้ำเล่น หรือกำลังจะจมน้ำกันแน่? ผมเลยตั้งชื่อนิทรรศการนี้ว่า ALIVE (รอดชีวิต) มันเหมือนสุดท้ายแล้ว จะไปหวังพึ่งใครก็ไม่ได้หรือ เราต้องเอาตัวรอดกันเองในสถานการณ์แบบนี้ให้ได้นั่นแหละ

*อิมเพรสชันนิสม์ (Impressionism) กระแสเคลื่อนไหวทางศิลปะในศตวรรษที่ 19 ที่มุ่งเน้นในการนำเสนอชีวิตในยุคสมัยใหม่ โดยเฉพาะภาพทิวทัศน์ และภาพวิถีชีวิตของคนทั่วๆ ไปผ่านการสังเกตอย่างตรงไปตรงมา และมักจะวาดภาพด้วยการใช้ฝีแปรงหยาบๆ ด้วยความรวดเร็วเพื่อจับห้วงเวลาชั่วขณะที่อยู่ตรงหน้าที่อาจเปลี่ยนแปลงได้ในชั่วพริบตา โดยมีศิลปินเด่นๆ อย่าง เอดูอาร์ มาแนต์ (Edouard Manet), คามีลล์ ปิซาร์โร (Camille Pissarro), เอ็ดการ์ เดอกาส์ (Edgar Degas), โคลด โมเนต์ (Claude Monet) และ ปีแยร์-โอกุสต์ เรอโนัวร์ (Pierre Auguste Renoir) เป็นอาทิ